

AFTENEN ER TØR, men vejen er stadig fedtet efter regnbygen nogle få timer før og skinner i skæret fra bilernes forlygter. Der er ikke ret meget trafik, der skramler hen over revnerne på den hovedgade, som sandsynligvis er den dårligst vedligeholdte i hele byen.

Det er selvfølgelig morgen, hvis man skal være helt nøjagtig, de tidligste timer på dagen. Men for de få sjæle, der er på vej hjem, eller som kæmper sig vej på arbejde i mørket, eller som allerede er i gang med dagens dont af den ene eller den anden slags, føles det i den grad som nat, dyb, mørk lortemat.

Den værste tid.

I tilgift er den varm, og lummer. Det er den anden nat i den måned, der tegner til at blive en rimelig god august måned. Men det er ikke derfor, at passageren i den blå Cavalier sidder med hovedet lænet hen imod det åbne vindue og sveder som en gris.

“Som en børnelokker ved en hoppeborg,” siger chaufføren. “For fanden, hvor ser du ud, mand.”

“Er der ikke noget klimaanlæg i den spand her?”

“Der er ikke nogen af os andre, der sveder så meget.”

De tre mænd omme på bagsædet griner skulder ved skulder, mens de kigger ud mellem forsæderne på trafikken, der kommer bilen i møde. Da de tænder deres cigaretter, holder

chaufføren en hånd bagud og kræver at få en. Den bliver tændt for ham og rakt frem mod ham.

Chaufføren tager et dybt sug og kaster så et blik på cigaretten. "Hvorfor fanden ryger du det her lort, mand?"

"En ven fik nogle kartoner. Han skyldte mig."

"Hvorfor har du så ikke givet mig et par stykker?"

"Jeg tænkte på det, men du ryger det der stærke lort. Marlboro, eller hvad fanden det hedder."

"Ja, du tænkte på det." Han hiver i rattet og drejer hurtigt bilen uden om en skraldepose, der flyder midt på vejen. "Se på alt det lort her, mand. De her mennesker lever som svin eller sådan noget."

De tilskoddede forretninger og restauranter glider forbi passagervinduet, tyrkiske eller græske. Indiske og pakistanske købmænd, klubber, et minitaxakontor med kun ét lokale og gult lys. Skodderne og sikkerhedsdørene er alle mærkede: bogstaver på metal, røde, hvide og sorte, ikke til at læse.

Mærkede territorier.

"Har vi ikke noget musik?" En af mændene på bagsædet begynder at banke en rytme på bagsiden af nakkestøtten foran sig.

"Det nytter ikke noget, mand." Chaufføren læner sig frem, vifter afvisende med en hånd hen imod musikanlægget på instrumentbrættet. "Røvelendigt anlæg, det her."

"Hvad med radioen?"

Chaufføren trækker vejret med en hvislen, så det lyder som en lille genstand, der er smidt ned i kogende olie. "Der er ikke andet end mænd, der siger dumme ting på den her tid af natten," siger han. "Gamle mænds lortesnak." Han rækker en hånd ud og lægger den på nakken af fyren på passagersædet. "Og vi må hellere give fyren her fred til at koncentrere sig, hvis I forstår, hvad jeg mener."

Omme fra bagsædet lyder det: "Han er nødt til at koncentrere sig om ikke at pisse i bukserne. Han er bange, hvis du spørger mig. Rigtig bange."

“*Mon ikke ...*”

Passageren siger ikke noget og vender sig bare om og fortæller de tre andre med sit blik, at de nok skal få tid til at tale sammen senere, når det her er overstået. Han vender sig om igen og mærker vægten på sædet mellem sine ben og den klistrede følelse af skjorten, der klæber sig til lænden.

Chaufføren kører tæt op bag en natbus og trækker bilen brat mod højre. Han synger et eller andet, mens han styrer Cavalieren forbi bussen og kører over lyskrydset, idet det skifter fra gult til rødt.

HUN ER KØRT UD på A10 ved Stamford Hill, og da hun drejer sin BMW mod syd, forlader hun de store huse, Volvoerne ved fortovskanten og de nydelige, små forhaver.

Hun kører stille og roligt gennem Stoke Newington, hvor alle stærekasserne står parat til at tage et billede af enhver, der er dum nok til at køre over for rødt, og passer på ikke at køre for hurtigt. Der er ikke meget trafik, men der er altid en sur færdselsbetjent på vagt, som har lyst til at ødelægge aftenen for en eller anden stakkel.

Det er det sidste, hun har brug for.

Nogle få minutter senere triller hun ind i Hackney. Stedet ser muligvis ikke så slemt ud om natten, men hun er klogere end som så. I det mindste blev de slimede røvhuller fra mæglerfirmaet nødt til at arbejde hårdt for at tjene deres kommission.

“Ja, det er virkelig et kvarter, der er ved at blive populært. Det er rigtigt, at det får en del negativ omtale i pressen, men det skal man se bort fra. Der er en ægte følelse af sammenhold her; og naturligvis betyder alle de her misforståelser, at huspriserne er særdeles konkurrencedygtige ...”

Altså uanset hvordan man udtaler det, så *lyder* De Beauvoir Town pænt, ikke? Man skal bare nævne Hackney Downs og Regent's Canal og ikke bekymre sig om små ting som knivstikkeri, forventet levetid og den slags. Området har endda et

par små torve med græs, for pokker, og et par nydelige victorianske huse på rad og række.

“Bare plant et par stykker af de der – hvad er det nu, de hedder? – cypresser nede i baghaven, så kan man overhovedet ikke se bygningskomplekset!”

De arme stakler kunne lige så godt have malet skydeskiver på deres fordøre.

Hun krydser Ball's Pond Road uden at være nødt til at sagtne farten, og Kingsland ligger til den ene side, mens Dalston breder sig som en plet i landskabet øst for hende.

Så er der ikke så langt igen.

Hun har svedige hænder, så hun stikker en arm ud gennem vinduet, spreder sine fingre og lader natteluften suse mellem dem. Hun mener, at hun kan mærke regn i luften, bare en dråbe eller to. Hun lader armen være, hvor den er.

Bimmeren lyder godt, bare en lav summen og en hvisken under hjulene; og læderet på passagersædet føles glat og rent under hendes hånd, når hun lægger den på sædet. Hun har altid elsket den her bil og har følt sig behagelig til mode fra det øjeblik, hvor hun første gang satte sig ind i den. Nogle mennesker havde det sådan med huse. Uanset hvor meget ejendomsmægleren snakker for sin syge moster, handler det nogle gange bare om vibrationer og den slags, når man går ind i et hus. Det var det samme med bilen; den følte som hendes.

Hun ser Cavalieren komme hen imod sig, idet hun sænker farten ved lyskrydset. Den kører en hel del hurtigere end hende, bremses hårdt op og trækker hen over de hvide streger ved krydset.

Den har ikke tændt forlygterne.

Hun leder efter vippekontakten under rattet og blinker et par gange, blinker med BMW'ens uovertrufne xenon-forlygter mod Cavalieren. De er bedre end landingslysene på en Boing 747, kan hun huske, at sælgeren havde sagt. Bilforhandlere var endnu værre at høre på end ejendomsmæglere.

Chaufføren i Cavalieren gør ikke tegn til at have set hendes signal og stirrer blot tilbage på hende.

Så tænder han forlygterne.

Hun kører BMW'en gennem krydset og væk. De første dråber regn rammer forruden. Hun kigger i bakspejlet og kan se, at Cavalieren laver en hurtig U-vending cirka hundrede meter bag hende, hører et horn blive trykket i bund, samtidigt med at varevognen kører på tværs af trafikken, trækker ind foran en sort taxa og hurtigt kører hen ad busbanen mod hende.

Hun føler et sug i maven.

“HVORFOR HENDE DER?” spørger manden på passagersædet.

Chaufføren skifter brutalt til femte gear og trækker på skulderen. “Hvorfor ikke?”

De tre på bagsædet læner sig længere frem nu, optændt af spænding, men deres stemmer er neutrale. “Valgte fjolset sig selv?”

“Hvis man blander sig i andre folks sager, har man selv været ude om det.”

“Hun prøvede bare at hjælpe.”

“Præcis som vi gør,” siger chaufføren.

Passagersædet føles varmt under ham, idet han vender sig om, som om det er helt i orden med ham, som om han ikke har problemer med at trække vejret, og som om hans blære ikke er ved at eksplodere.

Fucking møgkælling. Hvorfor skulle hun absolut blande sig?

De trækker ud fra busbanen og svinger uden om en motorcykel. Idet de overhaler den, vender motorcyklisten med sort hjelm sig om og kigger på dem. Manden på passagersædet kigger tilbage, men kan ikke fastholde blikket. Han vender igen opmærksomheden mod kørebanen foran dem.

Bilen foran dem.

“Tab hende nu ikke af syne,” lyder det indtrængende fra bagsædet.

Og fra hans ven: "Ja, den sæk skal fandeme ned med nakken."

Chaufføren kaster et blik i bakspejlet. "Kalder I mig for en kujon?"

Hænder bliver løftet. "Tag det roligt, kammerat. Vi *sagde* bare ..."

Blikket forlader spejlet, og foden presses ned på speederen, og Cavalieren når hurtigt op på få meters afstand af den sølvfarvede BMW. Chaufføren vender sig om mod manden i passagersædet og smiler, mens han siger: "Er du parat?"

Nu regner det endnu mere.

Hans hjerte banker hurtigere end de pibende vinduesviskere.

"Så gør vi det," siger chaufføren.

"Ja ..."

Cavalieren trækker til venstre og er kun nogle få centimeter fra BMW'en, som tvinges ind i busbanen. De tre på bagsædet hujer og bander og pruster.

"Så er det kraftedeme lige før, det sker."

Han sidder i passagersædet og nikker, og hans hænder lukker sig svedigt om grebet på pistolen, der hviler mod hans knæ.

"Løft den, mand, løft den i vejret. Vis hende, hvad det er, du har."

Han holder vejret og knytter hænderne, mens han bekæmper sin trang til at pisse her og nu.

"Vis hende, hvad hun *får* om et øjeblik."

Da han vender sig om, kan han se, at kvinden i BMW'en allerede er temmelig bange, og hun er kun en meters penge væk. Hendes blik farer rundt, og panikken er tydelig om hendes mund.

Han løfter pistolen.

"Gør det så."

Det var det her, han ønskede, ikke?

Kysselyde fra bagsædet.

“Skyd så, mand.”

Han læner sig frem og affyrer pistolen.

“Igen.”

Ved det andet skud trækker Cavalieren væk, og han anstren-ger sig for at holde øje med den sølvfarvede bil, læner sig læn-gere ud og mærker regnen på sin nakke, men han er helt døv for råbene rundt om sig og mærker ikke de tykke hænder, der klapper ham på ryggen.

Han ser til, mens BMW'en pludselig slinger sig til venstre og drejer op over fortovet, ser skikkelserne ved busstoppestedet og kroppene, der flyver rundt i luften.

Hvad han ønskede sig ...

Da de er omtrent tredive meter væk, kan han høre den kna-sende lyd af en motorhjelme, der bliver krøllet sammen. Og noget andet: Et dumpet brag, tungt og vådt, og så den klir-rende lyd af metal og faldende glasstykker, idet de speeder op og hurtigt forsvinder.

TRE UGER TIDLIGERE

FØRSTE DEL

LØGN I HVERT ÅNDEDRAG

ET

HELEN WEEKS VAR vant til at vågne med kvalme og en følelse af, at hun knap nok havde sovet, og at hun var alene, hvad enten Paul lå ved siden af hende eller ej.

Denne morgen var han stået op før hende og stod allerede i brusebadet, da hun langsomt kom ud i badeværelset og lænede sig frem for at kaste op i håndvasken. Ikke fordi der var så meget at kaste op. En lille smule brunt og bitter spyt.

Hun skyllede munden og pressede ansigtet ind mod glas døren på vej ud for at lave morgenmad. "Dejlig røv," sagde hun.

Paul smilede og stak hovedet ind under vandet igen.

Da han ti minutter senere kom ind i stuen, var Helen allerede i gang med sit tredje stykke ristet brød. Hun havde dækket deres lille spisebord med kaffekande, kopper, tallerkener og skåle, som de havde købt på The Pier, da de var flyttet ind, og havde båret marmelade og jordnøddesmør ind fra køleskabet på en bakke, men som sædvanlig rakte Paul ud efter sine cornflakes.

Det var en af de ting, hun stadig elskede ved ham: Han var et stort barn, der aldrig havde mistet sin begejstring for søde morgenmadsprodukter.

Hun kiggede på ham, mens han hældte mælk på og tørrede de få dråber, han havde spildt, op med en finger. "Lad mig stryge den skjorte."

“Det er ikke nødvendigt.”

“Du har ikke strøget ærmerne.” Han strøg aldrig ærmerne.

“Det er der ikke nogen grund til. Jeg har jakke på hele dagen.”

“Det tager mig kun fem minutter. Måske bliver det varmere senere hen.”

“Det pisser ned udenfor.”

De spiste i tavshed i et stykke tid, mens Helen tænkte, at hun måske skulle gå hen og tænde det lille fjernsyn i hjørnet, men tænkte så, at en af dem nok ville finde på noget at sige. Der lød alligevel også musik fra lejligheden ovenpå. Trommer og bas.

“Hvad skal du lave i dag?”

Paul trak på skuldrene og sank. “Det må guderne vide. Det finder jeg vel ud af, når jeg kommer på arbejde. Vi må se, hvad chefen har at byde på.”

“Slutter du ved sekstiden?”

“Hold nu op, du ved, hvordan det er. Hvis der sker noget særligt, kan det blive når som helst. Jeg ringer til dig.”

Hun nikkede og mindedes en tid, hvor han ville have gjort det. “Hvad med weekenden?”

Paul så hen på hende og gryntede et “Hvad?” eller “Hvorfor?”

“Vi kunne prøve at se på et par huse,” sagde Helen. “Det er min plan at ringe lidt rundt i dag og få et par aftaler i stand.”

Paul fik et krænket udtryk i ansigtet. “Jeg har jo sagt til dig, at jeg endnu ikke ved, hvad jeg skal lave. Hvad der sker.”

“Vi har seks uger. Seks uger *måske*.”

Han trak igen på skuldrene.

Hun kæmpede sig på benene og gik hen for at lægge endnu et par skiver brød i brødristeren. Tulse Hill var okay, *mere* end okay, hvis man ville købe kebab eller en brugt bil. Brockwell Park og Lido lå ikke så langt derfra, og der foregik en masse ting fem minutter længere væk midt i Brixton. Selve lejligheden var god nok, *tryk*, på anden etage, og der var en elevator,

der fungerede det meste af tiden. Men de kunne ikke blive i den. To et halvt værelse, det store og det lille, hvor man knap nok kunne vende sig, et lille køkken, en lille stue, et lille badeværelse. Om senest seks uger ville det hele begynde at føles meget mere trangt, med en barnevogn i gangen og en kravlegård foran fjernsynet.

“Jeg smutter nok over til Jenny senere.”

“Fint.”

Helen smilede, nikkede, men hun vidste, at han overhovedet ikke syntes, at det var fint. Paul havde aldrig rigtig brudt sig om hendes søster. Det havde ikke hjulpet på sagen, at Jenny havde hørt om barnet før ham.

Og hun havde hørt et par andre ting også.

Hun bar sit ristede brød hen til spisebordet. “Har du haft mulighed for at tale med fagforeningsrepræsentanten?”

“Om hvad?”

“Hold nu op, Paul.”

“*Hvad?*”

Helen tabte næsten kniven, da hun så udtrykket i hans ansigt.

Metropolitan Police gav kvindelige betjente tretten ugers barselsorlov efter en fødsel, men de var noget mere nærige, når det handlede om barselsorlov til mænd. Paul havde kæmpet for, eller *skulle* have kæmpet for, at få en forlængelse af de fem dages betalt orlov, som han havde fået tildelt.

“Det sagde du, at du ville. At du *ønskede*.”

Han lo hult. “Hvornår har jeg sagt det?”

“Hold nu op ...”

Han rystede på hovedet, jagtede morgenmaden rundt i skålen med bagsiden af sin ske, som om der lå noget plasticlegetøj fra pakken, han havde overset. “Han har vigtigere ting at bekymre sig om.”

“Javel.”

“*Jeg* har vigtigere ting at tage mig til.”

Paul Hopwood arbejder som kriminalassistent i en efter-

forskningsafdeling, der havde til huse nogle få kilometer nord for dem i Kennington. En efterretningsafdeling. Han havde hørt alle de vittigheder, der fandtes om brugen af ordet 'intelligence' i den sammenhæng.

Helen kunne mærke, at hun blev rød i hovedet. Hun havde lyst til at råbe, men hun var ikke i stand til det. "Undskyld," sagde hun.

Paul lagde skeen fra sig og skubbede skålen væk.

"Jeg kan bare ikke se, hvad der kan være ..." Helens stemme døde hen, da hun så, at Paul ikke lyttede eller i det mindste ikke ønskede at give det indtryk. Han havde taget pakken med cornflakes og var stadig dybt optaget af at studere bagsiden af den, da hun skubbede sin stol tilbage.

DA PAUL VAR GÅET, og Helen havde ryddet morgenbordet, stod hun under bruseren et stykke tid, indtil hun var færdig med at græde, og derefter kom hun langsomt i en kæmpestor bh og fornuftige underbukser, en sweatshirt og hvide joggingbukser. Som om hun havde noget valg.

Hun sad foran fjernsynet, indtil hun følte, at hendes hjerne begyndte at flyde ud, og så gik hun hen til sofaen med bolig-tillægget fra lokalavisen.

West Norwood, Gipsy Hill, Streatham. Herne Hill, hvis de virkelig spinkede og sparede, og Thornton Heath, hvis de ikke havde noget andet valg.

Vigtigere ting at tage sig til ...

Hun bladede gennem siderne og lavede en ring om de mest sandsynlige, og alle kostede de ti eller femten tusinde mere, end de havde regnet med. Hun ville være nødt til at begynde at arbejde igen noget tidligere, end hun havde troet. Jenny havde sagt, at hun nok skulle hjælpe økonomisk med pasningen af barnet.

"Du er en idiot, hvis du sætter din lid til Paul," havde Jenny sagt. "Uanset hvor meget han får fri fra arbejde."

Hendes søster havde været meget ligefrem som sædvanlig og svær at modsige.

“Han skal nok blive god igen, når barnet bliver født.”

“Og hvad med dig?”

I lejligheden ovenpå blev musikken højere. Hun ville bede Paul om at tale med dem, når han fik mulighed for det. Hun gik ind i soveværelset og satte sig ned for at prøve at gøre noget ved sit hår. Hun tænkte, at mænd, der beskrev gravide kvinder som ‘blomstrende’, var lidt mærkelige ligesom de mennesker, der mente, at de havde ret til at røre ved hendes mave, når de havde lyst til det. Hun sank noget, gennemsyret af bitterhed, og kunne ikke huske, hvornår Paul sidst havde haft lyst til at røre ved den.

De var godt og grundigt ovre stadiet med farvelkys ved hoveddøren, selvfølgelig var de det, men de var også godt og grundigt færdige med en hel del andre ting. Hun måtte indrømme, at hun ikke havde særlig meget lyst til sex, men det ville have været ganske uheldigt for hende, hvis hun havde haft det anderledes. Tidligere havde hendes behov været stort, som hos mange andre kvinder, der var cirka en måned inde i graviditeten, hvis man ellers skulle tro på det, der stod i bøgerne, men Paul havde ret hurtigt mistet interessen. Det var ikke ualmindeligt, det havde hun også læst; hvordan fyre forholdt sig anderledes, når først alt det der med moderskab meldte sig på banen. Det var svært at opfatte sin partner på samme måde, at *begære* hende, selv før maven begyndte at vokse.

Deres forhold til hinanden var meget mere kompliceret end som så, men måske var det en del af problemet.

“Den lille stakkel vil da ikke finde sig i at blive stukket i øjet af mig,” havde Paul sagt.

Helen havde grinet ad ham og sagt: “Jeg tvivler på, at du kan nå så langt som til hans øje,” men ingen af dem havde haft specielt meget lyst til at le.

Hun skubbede håret tilbage, lagde sig ned og prøvede at føle sig bedre til mode ved at mindes deres forhold tidligere,

dengang hvor de ikke havde det så dårligt med hinanden. Det var et trick, der havde virket et par gange, men nu om dage var det svært for hende at huske, hvordan de havde haft det med hinanden før i tiden, de tre år de havde været sammen, før det hele begyndte at gå galt.

Før de dumme skænderier og den *skide* idiotiske affære.

Hun kunne næppe bebrejde ham for at mene, at der var vigtigere ting end hende og et sted, de kunne bo sammen. De to og barnet, som måske ikke var hans.

Hun besluttede sig for, at hun selv ville gå op til lejligheden ovenpå og tale med dem om musikken; den studerende i lejligheden virkede flink nok. Men hun magtede ikke at rejse sig fra sengen, når hun tænkte på Pauls ansigt.

Blikkene.

De var vrede, som om hun ikke havde den fjerneste anelse om, hvor såret han stadig følte sig. Og tomme, som om han slet ikke var til stede, mens han sad en halv meter væk og stirrede på bagsiden af den åndssvage cornflakes-pakke, som om han var i gang med at læse om det stykke plasticlegøj, der manglede.

MENS PAUL HOPWOOD kørte af sted, anstrengte han sig til det yderste for at tænke på sit arbejde, mens han sang højt til det nonsens, der kom fra Capital Gold-kanalen, og tænkte på møder og højrøstede overbetjente og alt mulig andet end det rod, han var skredet fra.

Ristet brød og stupid høflighed. Lykkelige familier ...

Han drejede til højre og ventede på, at GPS'en skulle fortælle ham, at han havde kørt forkert, at kvinden med den fornemme udtale skulle fortælle ham, at han skulle vende om ved først givne lejlighed.

Han fik et lille smil om munden ved tanken om en fyr, han kendte i fængslet i Clapham, som havde foreslået, at de skulle producere en GPS med stemmer, der var beregnet på mænd med 'særlige interesser'.

“Det ville være fantastisk, Paul. Hun siger: ‘Drej til venstre’, du ignorerer hende, og hun begynder at blive lidt strengere over for dig. ‘Jeg sagde: Drej til venstre, din *uartige* dreng.’ Jeg siger dig, at det ville der være salg i. Til tidligere kostskoleelever og den slags.”

Han skruede op for radioen og satte vinduesviskerne på langsom.

Lykkelige familier. Vorherre på lokum ...

Nu havde Helen i flere uger dyrket det der ansigtsudtryk, det sårede. Som om hun havde lidt nok, og at der burde være mand nok i ham til at glemme, hvad der var sket, fordi hun havde brug for ham. Det var alt sammen meget fint, men han havde tydeligvis ikke været mand nok, da det virkelig gjaldt, vel?

Fru Platfod, strømmerens luder.

Først så hun ud, som om hun ikke længere kunne genkende ham. Så kom tårerne, og hænderne gled ned til hendes mave, som om ungen ville falde ud, hvis hun hulkede for meget eller sådan noget. Som om alt det her var *hans* skyld.

Han vidste, hvad hun tænkte i al hemmelighed, hvad hun havde sagt til sin rørstrømske søster hver aften i telefonen. “Han skal nok falde til ro, når han først ser barnet.” Åh ja, det var klart, alt skulle nok blive helt fint, når den mængde blev født.

Børn redder alt.

GPS-kvinden sagde til ham, at han skulle dreje til venstre, og han ignorerede hende, mens han klaskede hænderne ned i rattet i takt til musikken og bed på såret på indersiden af underlæben.

Hold da op, han *håbede* på det. Mere end noget andet håbede han på, at tingene nok skulle gå i orden, men han kunne ikke helt få sig selv til at sige det til Helen. Han ønskede inderligt, at han kunne kigge ned på det barn og elske det uden at tænke og bare *vide*, at det var hans. Så kunne de lægge det hele bag sig. Det var det, folk gjorde, ikke? Også

almindelige idioter som dem, selv om det virkede, som om de ikke havde en jordisk chance?

Men det blik og den dumme, tryglende tone i hendes stemme. Begge dele dræbte ganske langsomt hans håb, en lille smule ad gangen.

Stemmen fra GPS'en sagde, at han skulle tage første afkørsel i den kommende rundkørsel. Han bed endnu hårdere i såret og valgte den tredje. Han havde indtastet Kennington som bestemmelsessted, som han plejede. Det gjorde ikke nogen forskel, at han kunne ruten ud og ind, for det var alligevel ikke der, han skulle hen.

“Vær venlig at vende om ved først givne lejlighed.”

Han nød de her ture, hvor han lyttede til den hovne sæks vejledning og ignorerede den. Han gav hende fingeren. Det fik ham frem til det sted, hvor han *skulle* hen, i den rette sindsstemning.

“Vær venlig at vende om.”

Han rakte hånden ud og tog en pakke papirservietter fra handskerummet og spyttede blodet fra såret ud.

Han havde ikke opført sig, som folk forventede sig af ham, i et pænt stykke tid.